Akbaba

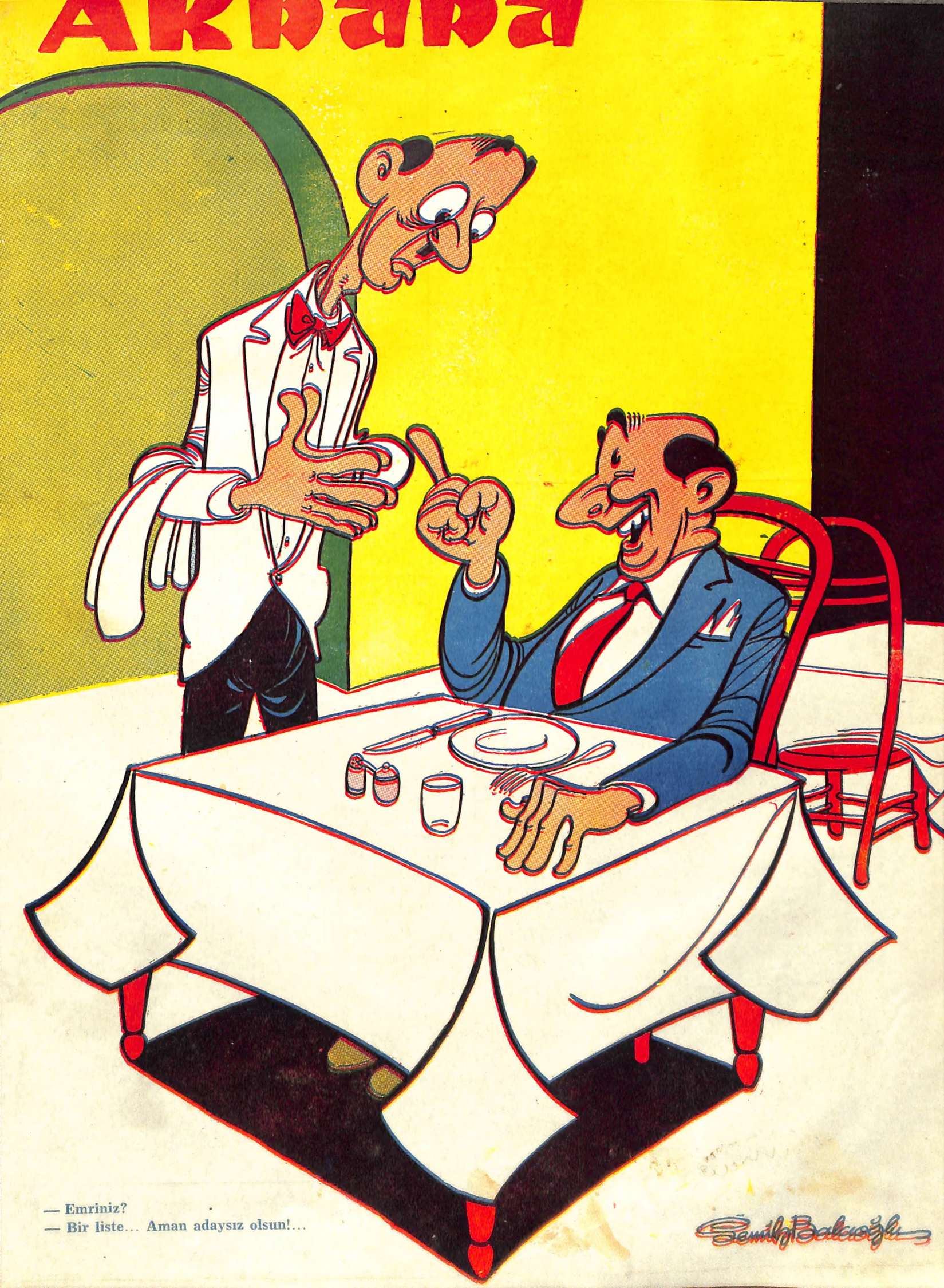

— Emriniz?
— Bir liste... Aman adaysız olsun!...

Semih Balcıoğlu

EMNİYET SANDIĞI

TASARRUF HESAPLARI

1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI

10 Adet:

VİLLÂ - "Otomobili ve Garajı ile birlikte,,

EV - "Mobilyalı,,

APARTMAN - "Daireleri,,

1 Kişiye 1000 Altın, ayrıca 250 Altın

70.000 Liralık çeşitli Para ikramiyeleri

- Her ay bir çekiliş
- Her (150) liraya bir bilet

"VADELİ VADESİZ BÜTÜN TASARRUF HESAPLARI,,

Ayrıca

- (Öğrenci) ikramiyeleri
- (Küçük tasarrufu ve devamlı biriktirmeyi teşvik) ikramiyesi.

otomobil... apartman.. ev...

YILDA 16 ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları Mes'ut gününüzün Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

Denizcilik Bankası T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Millî Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti

Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — Bankalar Cd- No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :

Müdür : 42664

Santral : 47580

Telgraf :

Antas — İSTANBUL

GÖZEN

"LİMON ÇİÇEĞİ"

KOLONYASI

EN ÜSTÜN LİMON KOLONYASIDIR.

80 ve 90 DERECE

REKLÂM TİCARET

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER

Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10

Belediye — İSTANBUL

Telefon : 21811

SAYI : 111 — CİLT : 5 — 6 MAYIS 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

İSTERÜK

Yazımıza, eski masallarımızın bitiş tekerlemesiyle başlayalım:

— Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine!..

Siz bu satırları okurken, murada erenin hangi «P.» olduğunu biliyorsunuz. Ama, ben yazarken bilmiyorum: Seçime, daha üç gün var!

İktidara gelen kim olursa olsun: İster D. P., ister C.H.P., hattâ isterse C. M. P.... Kalemime dayanıp karşısına dikiliyorum:

— İsterüüüük!..

Hayır, hayır... Hürriyet değil! Ucuzluk değil! Partiler arası eşitlik de değil!.. Terbiye isterük!.. Şehir terbiyesi, sokak terbiyesi!..

Dün, kaldırıma portakal kapuğu, limon kabuğu, karpuz kabuğu atandan şikâyet ediyorduk. Bugün, hepsi bir yana, göz atandan, söz atandan adım atamaz olduk. Bırakın ak şam karanlığında, tenha yollarda kadın avına çıkan şehir eşkiyasını, güpegündüz, Beyoğlu caddesi zanpara salyalarından vıcık vıcık!

Polis mi?.. Nerede?.. Tünelden Galatasaraya kadar, güneşli yolda Diyojen'in feneriyle dolaşsanız bir tane yok!

Hürriyetimizin iffetini koruyacak, sıkı ve acı tedbirler isterük!..

Ana caddelerimizdeki bitpazarı yaymacılığı İstanbul sokaklarını Afrikalı sömürge çarşısına çevirmiştir. Sofra tabağından naylon gömleğe, leke sabunundan bebelere takkeye kadar her şey, kaldırımda tezgâh kuruyor.

Ankara belediyesi, dağ başındaki gecekondu evlerini yıkarken, İstanbul belediyesi şehrin göbeğinde gündüz kondu esnaflığına göz yumamaz.

Şehri şehirlikten çıkaran bu iptidaîliğe paydos borusu çalınmasını isterük!..

Yani uzun lâfın kısası, seçim hatırının artık sona erdiğini, dünya gözüyle görmek isterük sevgili F. K. G. ciğim!

AKBABA

○

DELİL

Burhan Felek, kendisine müracaat eden bir amatör muharriri dinliyordu. Delikanlı:

— Yazdığım roman gibi bir eser okumuş olmanıza imkân yok efendim, diyordu. O kadar güzel ve işitilmemiş bir şey. Vaka kahramanı bir kadın. Zalim bir erkeğin elinde inim inim inlemektedir. Kocasından o kadar korkuyor ki zavallı...

Burhan Felek, genç romancının sözünü kesti:

— İnandım, inandım. Sahiden görülmemiş, duyulmamış bir eser...

○

İKİ İHTİMAL!

Yolda bir arkadaşı ile karşılaşmıştı. Elinde bir tasma tutuyordu. Hayretle sordu:

— Neye bunu taşıyorsun dostum?

Dalgın arkadaş, elindeki tasmaya uzun uzun baktı, başını kaşıyarak cevab verdi:

— İki ihtimal var: Ya ben bu tasmayı sokakta buldum, yahud köpeğimi kaybettim!

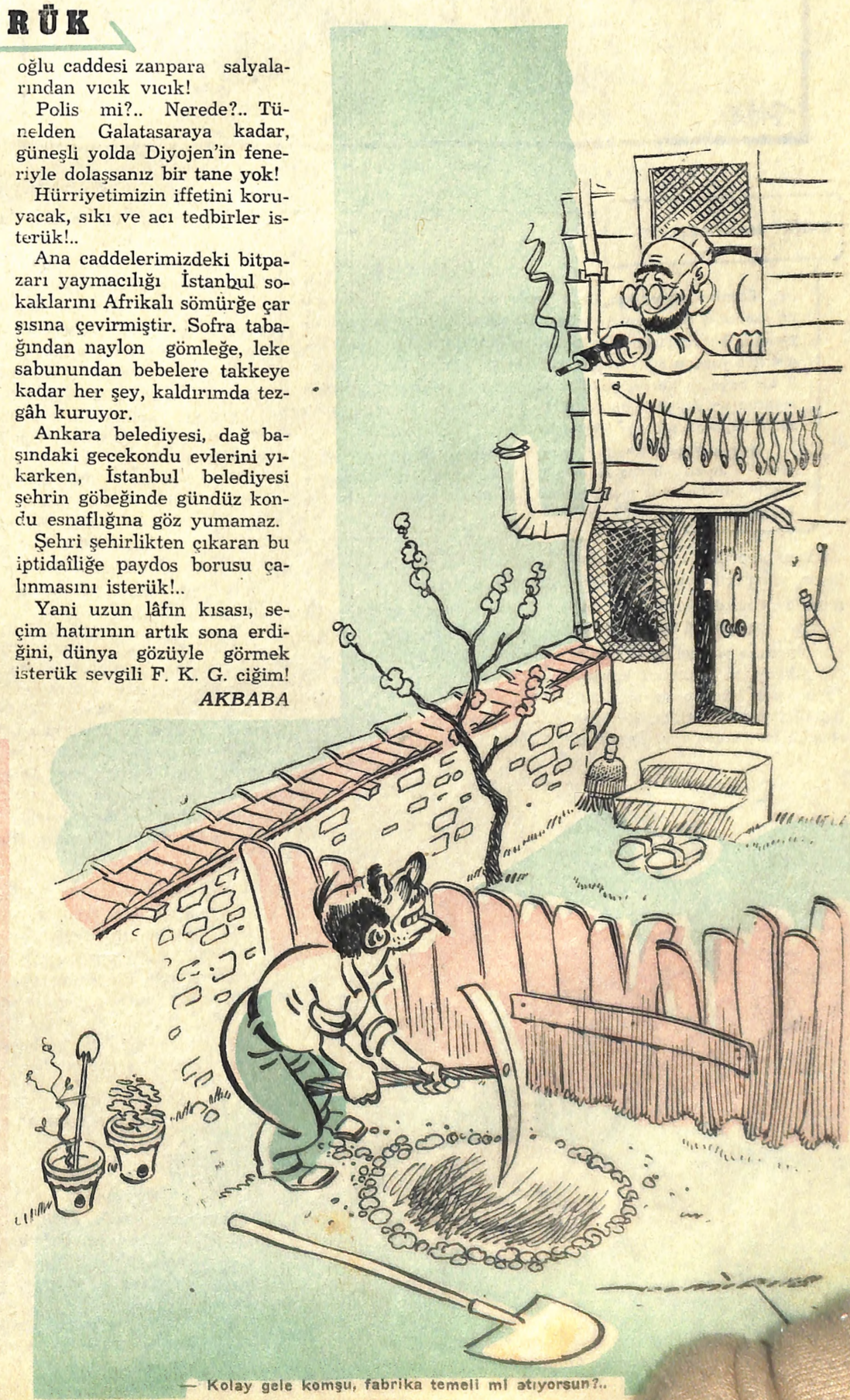

— Kolay gele komşu, fabrika temeli mi atıyorsun?..
— Hayır, liman yapıyorum!..

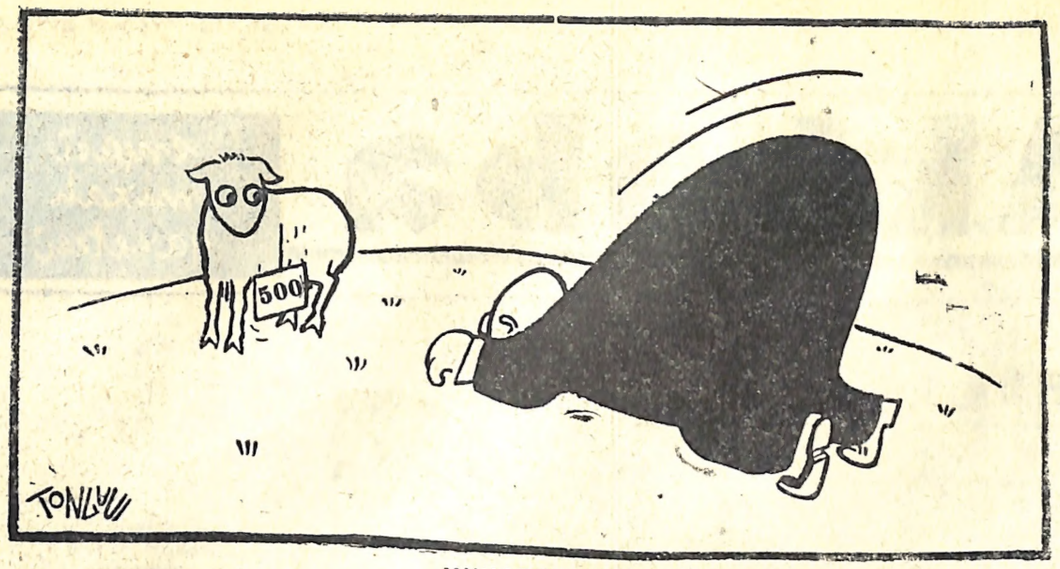

MUKADDES HAYVANI..

(Tonguç)

SANAT HAREKETLERİ

Büyük Yazarlar Akbabada

Elimize geçirdikçe, ünlü yazarlarımızın değerli yazılarını, tanınmış şairlerimizin güzel şiirlerini Akbaba'da yayınlıyacağız. Biricik eleştirmecimiz Nurullah Ataç «Türk Dili» dergisi için yazdığı bir yazısını, yanlışlıkla, Fatma Keziban isimli bir bayanın adresi yazılı zarfa, Fatma Keziban'a yazdığı mektupları da, yine dalgınlıkla «Türk Dili» nin adresi yazılı zarfa koyarak postaya vermiştir.

Bayan Fatma Keziban, Ataç'tan gelen mektubu sökemeyince, aidiyeti cihetile Akbaba'ya getirmiştir. Değerli eleştirmecimizin bu eşsiz eleştirmesini, hiç kimselere elleştirmeden bu sütunlara yerleştiriyoruz.

Samanpazarında bir dergi çıkıkıyor, çıkar çıkmasına ya. Demem o deme değil... Satılır mı? Bilmem onu. Dergi ufacık, ufacık olmasına ya, gel gelelim tıklım tıklım içi. Dedikleri anlaşılır mı, pek bilmiyorum ama, bir deli deyişi var dergide. Doğrusu sevdim bu yüzden onu. Öz türkçe yazmağa özeniyorlar. Onun için sevdim o dergiyi.

Beğenişi, benim beğenişime uyuyor. Urbalarım da yeğenime uyuyor. Sevdim o dergiyi. Bir daha söyliyeyim, sevdim işte. Olsa elde, edebiyat ödülü verirdim onlara. Ne ise geçelim onu. Başka diyeceklerim var, gelmiyor usunma... Ha, ne diyordum, ne diyordum, dilimin ucunda idi... Dergiye şiir koymuşlar. Şiirden başka da koymamışlar bir şey. Bu şiirler iyi, iyi olmasına ya, bir şey var, doğrusu hiç bir şey yok. Sevmedim o dergiyi. Az çok basma kalıblığa yönelmişler. Salt ondan mıdır verdiğim? Sanmıyorum. Yenilik de var onlarda. Bu yüzden toplumda çoğunluk maytaba alsa bile onları, onları yeni çığıra bir eğilim vermişler. Bu derginin kendine vergi bir yanı, başkasına algı bir yönü var. Ne var ki öykünmeleri açmadı beni... Sarmadı öykünmeleri. Sevmedim o dergiyi nedense ben...

Bir takım kişileri yakınıyorlar. Çevrelerine bakınıyorlar. Bu iyi. Sevdim. Acık da ısıtıyorlar.. Savunacak değilim o kişileri. Bak, avuntu ile savuntudan, bilirsiniz, hoşlanmam. Şıklıktan, alışıklıktan hoşlanmam. Düzcesi sevindim. Ben öyle çok okunan dergilerden hoşlanmıyorum. Ne yapalım, bir kez alışmışız okunmağa.

Doğrusunu söyliyeyim, anlamadım ben, ne dediklerini. Hem yavan, hem iğreti bilgilerle, çevrelerindekilerinin gözlerini kamaştırıyorlar. Bu işin dogmal sonucu. Sevmedim o dergiyi gitti.

Lâfı bir yana bırakalım, tartışmaya değer çok şeyler var onda. Sevdim o dergiyi, hem çok sevdim.

NURULLAH ATAÇ

ET VE BALIK KURUMU
(Kurumlanmak) mânasına kullanılmıştır!..

(İrfan Ulaş)

★

NEZAKET

Bir harb zengini, Parisin en lüks lokantalarından birinde yemek yemeğe gitmişti. Masaya oturunca âdeti gibi, peçeteyi alıp boynuna sardı.

Bunu gören, şefgarson, hemen yanına koştu. Hürmetle yerlere kadar eğilerek sordu:

— Saç mı, traş mı?..

Hancı Sarhoş Yolcu Sarhoş

Bir kör döğüşü gidiyor,
Bilmiyor vuran çalanı,
Birkaç serseri köftehor,
Tutmuşlar bütün alanı,

Sen ne desen, ne yapsan boş,
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş.

Bir şey durmuyor temelli,
Ne cevher, ne değer belli,
Şuna beş yüz, buna belli,
Kimi oynar çifte telli,

Uzaktan bak, manzara hoş,
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş.

İlim topal, sanat sağır,
İşin durumu çok ağır,
Senin sırtın olmuş yağır,
Kimse duymaz bağır, çağır,

Dört bir yana habire koş,
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş.

İmtiyazlı adamlar var,
Çok da nazlı adamlar var,
Bütün devlet onlara yâr,
Sen istersen durma yalvar,

Uğraş, çalış, çabala coş,
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş.

Zekâ sandalyadan gelir,
Dehâ koltukta yükselir,
Servet fazilet demektir,
İster kudur, ister delir,

Farkedilmez ipek, floş,
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş.

Olanı hoş görüş hikmet,
Alkışlama kda siyaset,
Hiç üzülme, etme haset,
Susmak en büyük kiyaset,

Yum gözünü her taraf loş,
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş.

Ankara — 1942
Namdar Rahmi Karatay

EŞEK name

BAZI devirlerde, ard arda ve furya halinde mizah gazete ve dergilerinin yayınlandığını görüyoruz. Meşrutiyetten sonra da Türkiyede mizah gazeteleri bolluğu görülmüştür. Bunlardan biri, 1910 de çıkan «Eşşek» isimli mizah dergisidir.

Eski yazıda, «Eşek» kelimesindeki (ş) harfinin tam mânasile çifteli olarak eşşek okunması için «şedde» denilen bir işaretin kullanılması lâzımdı.

1910 da çıkan Eşek, şeddeli eşşektir.

Eskiden bir insanın bilgisizliğini, ahmaklığını mübalâğa ile veya tam olarak anlatabilmek için:

— Şeddeli eşektir, derlerdi.

(Eşşek) dergisinin ilk sayısı, 16 Teşrinisani (Kasım) 1326 da çıkmıştır. Gazetenin başında imtiyaz sahibi ve şimdi «neşriyatı fi'len idare eden» dediğimiz şahıs yerinde şu isimler vardır:

Sahibi imtiyaz: Merzifonî

Müdiri mes'ul: Halil

Merzifonî, bilindiği gibi Merzifonlu demektir. Merzifon da cins eşekleriyle tanınmış bir yerdir.

Gazetenin idarehane adresi olarak da şu beyit yazılmıştır:

Babıâli caddesindedir ahır
Nümro dörttür, iş düşerse gel anır!

Notaya muvafık her türlü anırtı kabul edilir.

«İnsanlara ders-i edeb verir. Sahiblerinin eşekliği tutunca neş rolunur, muti, muhtemel ve beynelmilel hayvan gazetesidir.»

Sermuharriri (başyazarı): Kıbrisî Don Kişot.

Müdir-i edebî: Çimenderzade Faik.

Heyet-i tahririye (yazı kadrosu): Topal eşek, tırnağı karıncalı eşek, kaba kulak.

(Eşşek) adı altında 16 sayı çıkabildikten sonra, mizah dergilerinin hemen hemen hepsinin başına gelen akıbet, (Eşşek) in de başına gelmiş, kapatılmıştır.

Esasen (Eşşek) ismile bir gazete imtiyazı almak da o zaman kolay olmamıştır. Gazete sahibleri, sansür heyetinin bu isimde bir gazete neşrine müsaade etmiyeceklerini bildiklerinden bir hileye başvurmuşlardır.

Eski yazıda, eşek ile göz yaşı anlamına gelen (eşk) kelimelerinin yazılışı birdir. Sansür heyeti (eşk) diye imtiyaz vermiş, sonra kelimenin üzerine bir şedde koyarak gazete (eşşek) adı ile çıkarılmıştır.

Eşşek gazetesi 16 sayı sonra kapatılınca, gazetenin sahibi bu sefer Malûm) adı ile yeni bir imtiyaz alıp, yine (Eşşek) i bu sefer (Malûm) adı ile yeni bir ğa başlamıştır.

(Malûm) un başlığında şöyle bir resim vardı: Bir masa. Arkasında bir eşek... Masanın üstünden, eşeğin yalnız iki uzun kulağı görünüyor.

Şüphesiz, eşeği ne kadar gizlerlerse gizlesinler, (Malûm) da, (Eşşek) in akıbetine uğramış, bir kaç sayı sonra kapatılmıştır. (Eşşek) in ilk sayısında, baş yazı yerinde çıkan şu fıkra enteresandır:

İLK ANIRTI

Gayet açık fikirli bir zat, bir gün bir arkadaşına demiş ki:

— Yahu, bir oğlum doğarsa, ismini Eşek koyacağım.

Arkadaşı cevap olarak:

— Tuhaf!.. Dünyada bu kadar isim varken, Eşek ismine ne lüzum var?

O zat da cevap vermiş:

— Evet lüzum var. Çünkü bu memlekette büyük adam olmak için eşek olmaktan başka çare yok.

«Eşşek» dergisinde çıkan bir manzume:

Vay mübarek yine dörtnalla şitaban geldi,
Gemi ağzında, param parça küheylân geldi!

Yık, dağıt, her ne dilersen onu yap, hiç korkma,
Artık âlemde uğursuzlara meydan geldi!

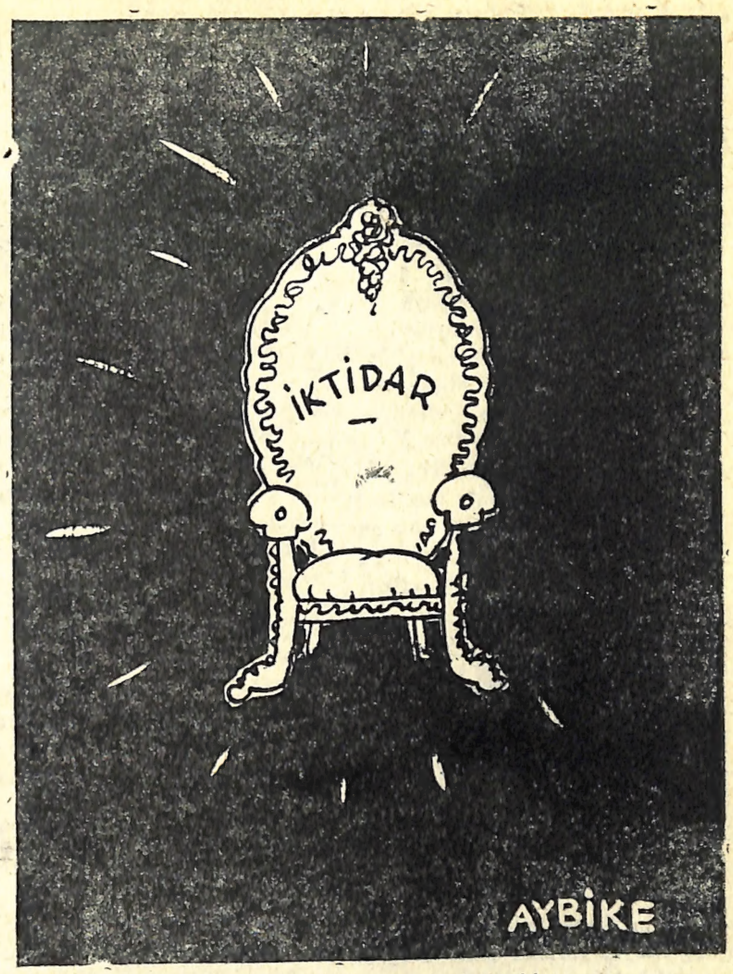

Her yer karanlık, pürnur ol mevki...

(Aybike)

Üç buçuk yılda dokuz ay sefi ancak gördük

Üst yanı eski devirden bile zindan geldi!

İZİN

Yılmaz, bir toplantı tertib etmişti. Işın'ı da çağırdı. O:

— Gelirim ama, dedi, nişanlım müsaade ederse... Çünkü ben onun sözünden hiç çıkmam..

— Ya... Müsaade eder mi dersiniz?

— A, eder tabiî; dedi Işın. O da benim sözümden çıkmaz çünkü...

İNGİLİZ GARSON

Bir Amerikalı karı-koca, lokantada yemek yiyorlardı.. Havanın bozulduğunu gören erkek, yanlarından geçen bir garsona sordu:

— Dışarıda, hava yağmurlu mu.

Doğma, büyüme Londralı olan garson, hürmetle eğilerek cevap verdi:

— Maalesef, size cevap veremiyeceğim efendim: Masanıza başka garson bakıyor!..

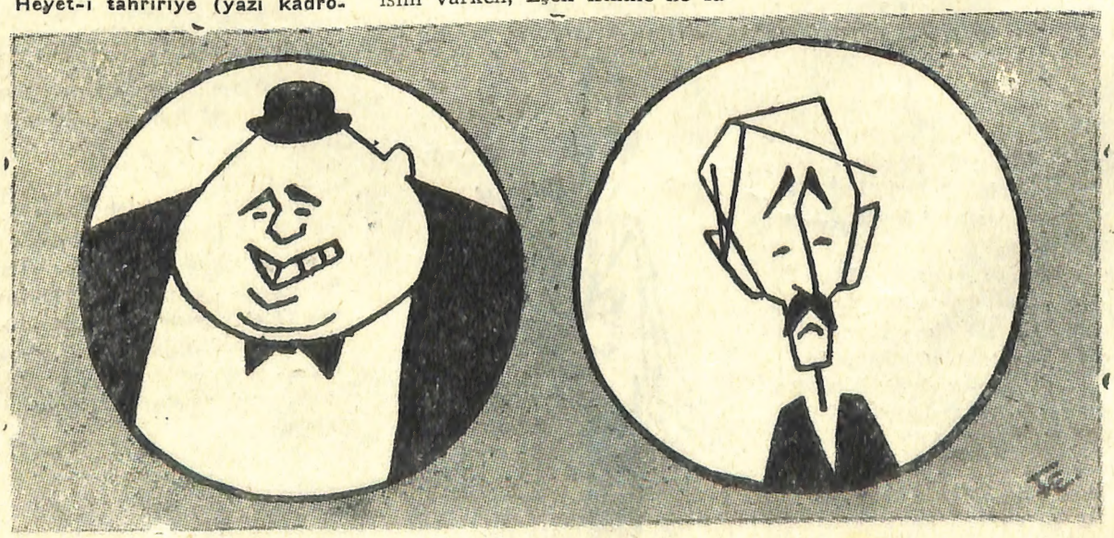

Madalyanın...

Ters tarafı!..

(Ferruh Doğan)

Olaylar Alaylar

MERİH'TE HAYAT VAR MI?

Yıllardanberi, Merih'te hayat olup olmadığı, bütün dünya astronomları arasında bir tartışma konusu idi. Amerikalı bilginler, en son bulunan yeni âletlerle yaptıkları tarassudda, Merih'teki bir pazar yerini görmeğe ve hattâ bir pazarın muhtelif fotoğraflarını da almağa muvaffak olmuşlardır. Teleskopla alınan bu fotoğraflarda tesbit edildiğine göre, Merih'te, kıvırcık etike-

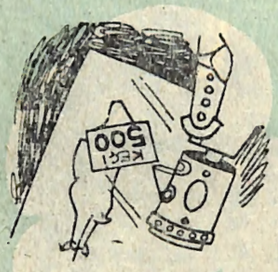

ti altında keçi etinin kilosunun beş liraya, yarıdan fazla Terkos suyu karıştırılmış sütün litresinin seksen kuruşa ve çamurlu ıspanağın da yüz yirmi kuruşa satıldığı tesbit edilmiştir. Bütün dünya bilginleri bu şartlar altında Merih'te hayat olamıyacağı noktasında ittifak etmişlerse de, Türk bilginleri, bunun aksi tezi müdafaa ederek «Türkiyede hayat olduktan sonra, Merih'te hay di haydi vardır» demişlerdir. Merihte high life (yüksek hayat) olduğu tezi neticede kabul edilmiştir.

★

LİMAN HAREKETLERİ

Dün limanımıza gelen Adana vapuru yolcularından, isminin neşrini istemeyen, yüksek sosyeteye mensub, salihatı nisvandan bir hanımın üzerinde, altında ve içinde, yapılan araştırma sonunda, dört kıymetli kürk, on sekiz düzüne çorap, yedi kravat, otuz sekiz Reşad altını, bir bavul sutyen,, jartiyer ve korse, iki valiz dolusu biju, yetmiş dört şişe çeşitli parfüm, yirmi altı paket müstehcen ve artistik resim, üç sandık dolusu ipek ve Naylon külot, kombinezon gibi kadın çamaşırı, ve daha bir çok ne maksad için kullanılacağı tesbit edilemeyen çeşitli âletler ve eşyalar bulunmuştur. Gümrük İdaresi tarafından tebrik edilen bu yolcu hanıma, Denizcilik Bankası derhal seyyar ambar vazifesi teklif etmiş bulunmaktadır. Bu teklif, sayın bayan tarafından incelenmektedir.

★

HADEME ALINACAK

Millî Eğitim Vekâletinden:

Vekâletimizde açık bulunan, hademe kadrosundan 15 lira maaşlı memurluklara, müsabaka ile aşağıdaki şartları haiz olanlar alınacaktır:

1 — En az üniversite tahsili yapmış olmak. (Yabancı dil bilenler tercih olunur.)

2 — Askerlik hizmetini bitirmiş bulunmak. (Askerlik hâtırası fotograf getirenler ve onbaşılığa terfi edenler tercih olunur.)

3 — Yaşı otuzdan fazla olmamak. (İki şahidle yaşlarını küçültenler de kabul olunur.)

4 — Memleketin her tarafında, verilen maaşla geçinebileceğine dair dayanıklık raporu getirmek.

5 — ....

48 — (Bütün bu şartları haiz olanlar, girdikleri müsabaka imtihanında kazandıktan sonra, intihar etmeyeceklerine dair noterden tasdikli bir taahhüdname vereceklerdir. Taahhüdlerini yerine getiremiyenlerden tazminat alınacaktır.

Kendine güvenenlerin Vekâletimize müracaatleri bildirilir.

★

DAYANAMADI

Bütün tarih boyunca, şimdiye kadar yalnız Karuso ve Şalyapinin yapmağa muvaffak olduğu şeyi, Hüseyin Cahid Yalçın da

yapmıştır. Gerek Karuso, gerek Şalyapin, tiz perdeden öyle bir şarkı söylemişlerdi ki, önlerinde bulunan bardak, sesin ihtizazı ile param parça olmuştu. Tarihte, bu çeşid üçüncü vak'a olarak Hüseyin Cahid de ayni tecrübeyi bilmeyerek yapmış, bir konuşma sırasında, kürsüde bulunan bardak ve surahi sabırları tükenerek hiddetten param parça olmuşlardır.

★

TURİSTİK KALKINMA

İngiliz bandıralı Queen Mouse Transatlantiği, dün iki milyon dolarlık turist kafilesile limanımıza gelmiştir. Kapalıçarşıyı gezen turistler, İstanbula geldiklerinden yarım saat sonra, ellerinde zeytin çekirdeğinden ve deniz minaresinden yapılma hapishane işi tesbihler, tarihî nalınlar, nargile ve yırtık nargile mar

puçları, sırı dökülmüş lâzımlık vesair tarihî eşya olduğu halde, bikini mayoları ile ve papuçsuz kendilerini gemiye zor atmışlardır.

★

SÜREK AVI

Eminönü Belediye memurları, bu hafta, Mahmudpaşa, Postahane önü, ve Yenicami arkasındaki bölgede tertib ettikleri sürek avında, beş limoncu, dört çorapcı, üç tarakçı. bir elbise askıcısı kovalamışlar, üç leke sabuncusu üe, iki leblebiciyi kaçırmışlar, bu arada, yalınayak kaçarken ayağına cam battığından balena satan bir çocuğu yakalamağa muvaffak olmuşlardır.

Başta Belediye komiseri Ahmed Tutaner olmak üzere, bütün Belediye memurlarının katıldığı bu sürek avında, seyyar satıcı Moiz, Türkiye mukavemet koşusu rekorunu büyük bir farkla kırmıştır Yine Sivaslı Durmuş, isminde bir portakalcı da belediye memurlarından kaçmak is-

terken, can havliyle, sırtında küfesi olduğu halde bir kamyonun üzerinden atlayarak, memleketimize bir yüksek atlama rekoru hediye etmiş bulunmaktadır.

Spor ahlâkı ve vazife heyecanının kaynaştırılmasından daima en iyi neticelerin doğduğuna inanarak, faaliyet sahasını gittikçe genişleten belediye memurları, seyyar satıcılarla, kır koşusu, sokak koşusu, mânia atlama gibi yarışlar yaparak, halkımız üzerinde müspet tesirler yaratmaktadırlar.

★

TAYİN

(. . .) Lisesi öğrencilerinden, Adanalı pamuk tüccarı Rıza Pambuk'un oğlu Yılmaz, bu sene çakacağı anlaşıldığından, babası tarafından başka bir liseye naklen tayin edilmiştir. Bay Yılmaza, yeni vazifesinde başarılar dileriz.

TARİHTEN FIKRALAR

ŞURADA NE KALDI?

Kara Osmanoğlu Yakup Paşa, İzmirde Vali iken, dalkavukluğu ve tuhaflığı ile tanınmış bir adam, paşanın ziyaretine gelir. Adamcağız, paşanın eteğini öpüp de, saygı göstermek için geri geri çekilirken, o zamanın âdetine göre, ortada bulunan üçer metrelik tütün içmeğe yarayan yâsemin çubuklarla nargilelere çarpar. Çubuğun biri kırılır. Adam, mahçup olur. Kırdığı çubuğu düzelteyim derken, bu sefer eteği ile nargilelerden birini devirir. Utancından daha çok telâşlanır. Bu sefer de başka bir çubuğun lülesini kırar. Artık büsbütün şaşıran adam, onu düzelteyim derken, öbürünü kırar, berikini devirir. Odanın içinde şaşkınlıktan fırıl fırıl döndükçe, çubukları, nargileleri, lüleleri kırıp geçirir.

Yakup Paşa, misafir utanmasın, heyecanlanmasın diye,:

— Efendi telâşlanma, sen zahmet etme, otur, uşaklar gelir düzeltirler, der.

Misafir de, şöyle iki tarafına devrilmiş, kırılmış olanlara bir bakar, sonra da şu cevabı verir:

— Rica ederim, Paşa Hazretleri, biraz daha müsaade buyurun, şurada topu topu iki lüle kalmış. Bari onları da kırıp öyle oturayım.

SARICA PAŞA'DAN

Yıldırım Beyazıd'ın vezirlerinden Sarıca Paşa, son derecede cahil bir adammış. Öldükten sonra, dünya yüzünde namı kalsın diye hayrat yaptırmasını çok severmiş. Bir gün kâhyasına şöyle demiş:

— Macaristan'da, yahud Eflâk'ta bir kilise yaptırmak istiyorum. İslâm dini için çok hayrat yaptırdım. Müslüman memleketlerinde bu kadar cami, medrese, çeşme, sebil yaptırdım ama, şimdi de hıristiyan dinine hizmette bulunmak istiyorum. Her iki dine de hizmetimin dokunması herhalde kârlı olur. Öbür dünyada hangi peygamberin dini geçiyorsa, onun yardımını görürüm!

★

HEKİMOĞLU ALİ PAŞADAN:

Paşa, Üçüncü Osman, bir hiç yüzünden, Sadrazamı, Hekimoğlu Ali Paşa'ya canı sıkılmış. Huzuruna çağırtarak:

— Bana bak! demiş, ben istersem, seni şimdi azleder, Hamalbaşı Ali Ağa'yı Vezir yaparım.

Çok dürüst, sözünü esirgemeyen ve değerli bir idare adamı olan Hekimoğlu Ali Paşa:

— Doğrudur efendim, haklısınız sultanım, demiş, eğer isterseniz Hamalbaşı Ali Ağa'yı Sadrazam yaparsınız. Fakat, ona Hamalbaşı Ali Paşa derler, Hekimoğlu Ali Paşa demezler!

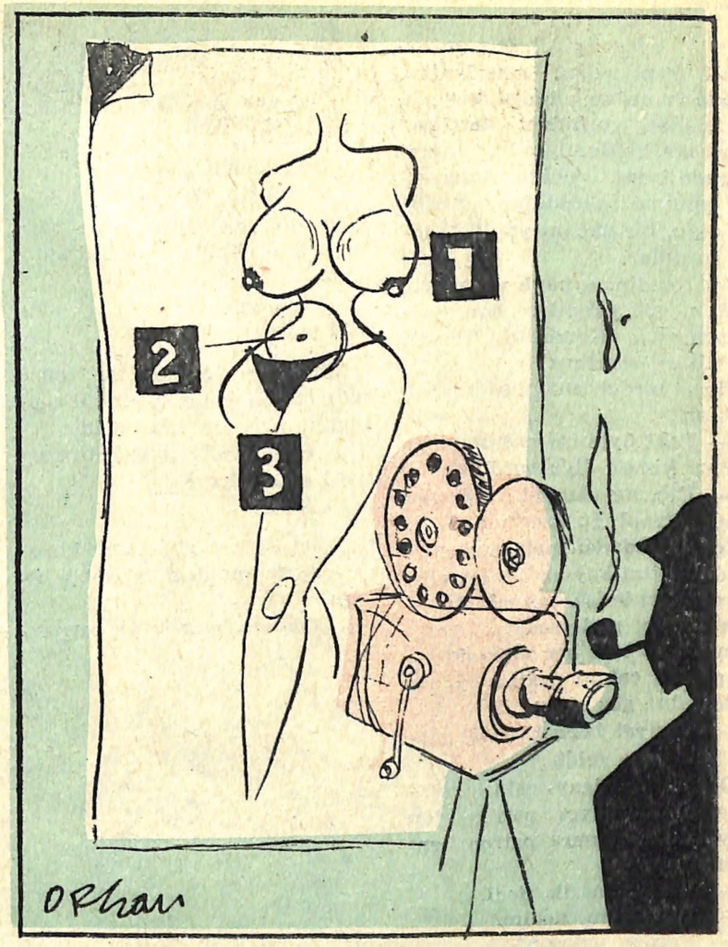

ÜC YERLİ BUUT!..

(Orhan Enez)

NİHAYET UYUDU!

KÜÇÜK Yılmaz'ın mürebbiyesi, o gün izinliydi. Onu yedirmek, giydirmek ve uyutmak vazifesi anne ve babasına düşüyordu.

Meşhur bir romancı olan babası, çocuğu uyutmak işiyle meşgul olmayı kabul etti. Akşam yemeğinden sonra küçük Yılmaz'ı yatırıp ona minicik hikâyeler, masallar anlatmaya başladı.

Aradan bir saat geçmişti.

Bir misafiriyle konuşmaya dalan anne, ayaklarının ucuna basa, basa kapıdan içeriye giren Yılmaz'a hayretle baktı. Bir şey söyliyecek oldu. Yılmaz, işaret parmağını ağzına götürerek:

— Suuuus.. anne, dedi... Nihayet babam uyudu!..

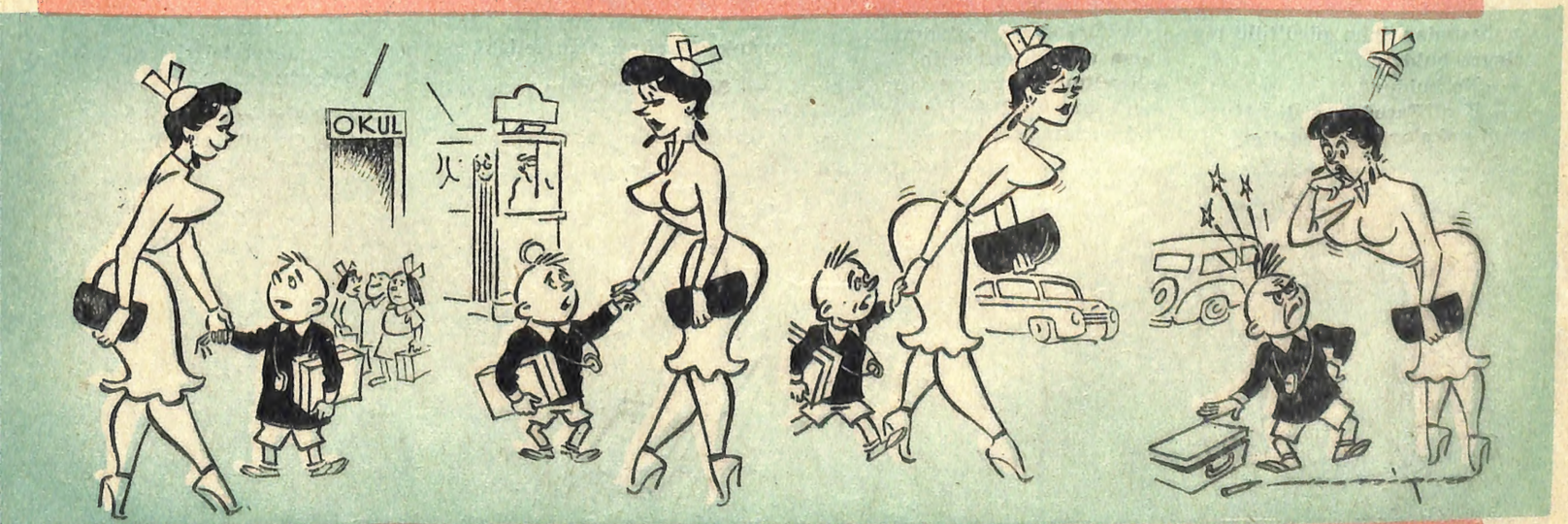

Çocuk — Anne ben ilk okulda kaç sene okuyacağım?..

Anne — Beş sene...

Çocuk — Sonra?!..

Anne — Üç sene ortada, dört sene lisede, dört sene de Üniversi. tede!..

Çocuk — Vay başıma gelenler. Demek ancak on altı sene sonra evlenebileceğim!..

(Necmi Rıza)

KRAL FARUK'un GİZLİ HATIRALARI

PATRON o sabah, muhalefet partisi lideri hışmı ile içeri girdi. Hırsını evvelâ, kapılardan, masalardan, sandalyalardan almağa başladı. Bu şiddet ve hiddet kasırgası dineceğe benzemiyordu. İdarehanede tısss!... yoktu. Arkadaşlar yanıma sokuldular «Acaba ne oldu, bir gaf mı yaptık?» diye sordular.

— Kendinize pâye vermeyin, dedim, gaf yapmak kim, siz kimsiniz!... Kendinizi Ticaret Vekili mi sandınız?

Hepsi birden enayiliklerini anladılar.

— Peki öyle ise patronun bu çalımı kime? diye sordular.

— Hiç, ne olacak!... Bugün yine patronluğu üzerinde...

İçeriki odadan patronun durmadan istim koyverdiği duyuluyordu. Nerde ise, can sıkıntısından kazanı patlıyacaktı. Anladım ki, bu öyle her zamanki gibi patron çalımı değil... İdare müdürüne göz ettim:

— Vaziyet berbat, dedi, dağlar gibi iade geldi.

O zaman dalgayı çaktım. Gazete gümbürdüyor, patron top atıyordu. Az sonra patron beni çağırdı:

— Vaziyet nazik, dedi.

— Biliyorum, dedim.

— Nerden anladın?

— Solumanızdan.

— Gazeteyi kurtarmalıyız. Muhabirlerimizin içinde en köpoğlusu sensin.

— Teveccühünüz.

— Bir akıl ver.

— Muhalefet yapalım.

— Sıkmaz.

— Resmî ilân alalım...

Elini masaya vurdu:

— Bu söylediklerini Milliyet'ten Dünya'ya kadar hepsi yapıyor. Biz müthiş bir şey yapmalıyız. Sansasyonel bir haber, bomba gibi bir havadis...

Parmaklarımı şaklattım:

— Tamam, dedim. İdrojen bombasından daha gürültülü bir palavra buldum.

— Ne buldun?

— Kral Faruğun gizli hâtıralarını yakalayıp neşredelim.

Dayanamadı, alnımdan öptü:

— Vallahi, dedi, eğer kadın olsaydın, şu biçimsizliğine bakmaz, seni daktilo diye kullanırdım.

— İltifatınıza teşekkür ederim patron.

İktidardan düştükten sonra aklı başına gelen lider gibi, onun da aklı sonradan geldi:

— Peki, dedi ,bu hâtıraları nasıl elde edeceksin?

— Kolay...

— Nasıl kolay?... Bu, iktisadî politikamız değil ki kolay olsun!

— Orasını bana bırak patron..

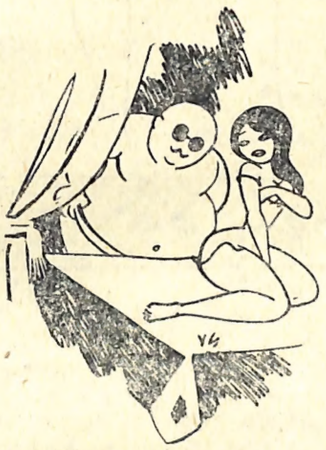

— Pekâlâ, göster kendini.

— Evvel Allah...

Patronun odasından çıktım. Muhalefette iken, biz iktidara geçersek, üç günde kaldırımları çikolata, duvarları badem ezmesi yapacağız diye vâdettikten sonra, iş başına geçince, bu sene martılar az yumurtladı, diye bahane bulan parti başkanları gibi düşünmeğe başladım. Ne olursa olsun, gazetenin tirajını yükseltmek azminde idim. Ondan sonra da Bâbıâli'de âdet olduğu üzere, patronun beni sepetliyeceği muhakkaktı!

Günlerdir gazeteler kral Faruk'un mallarının açık arttırma ile satılacağını yazıyorlardı. Bu haraç mezat satılacak mallar arasında belki de, zanpara kralın bazı kirli çamaşırlarını ele geçirebilirdim. Bir dolmuşa atladım. Gazete için yapacağım fedakârlığı tatlı tatlı düşünürken uyuyakalmışım.

Dervişin fikri ne ise, zikri de odur, derler, uykuda, hayırdır inşallah bir rüya gördüm. Rüya bu ya, önüme bir pervane, gerime bir uskur takmışım, kollarımı salladıkça, göklerde tepkili uçak gibi uçuyorum. Dünyayı kuş bakışı görmek hoş oluyor. Zaten bakıştan bakışa fark vardır. Dünyaya insan gözü ile bakanların anaları ağlar. Öküz gözü ile bakanlar, mes'ut olur. En iyisi kuş bakışı... Göklere uçtum, uçtum, dünya yüzünde konacak rahat bir yer bulamadım bir türlü. Affedersiniz, helâya gitmek ihtiyacını duymasam, hiç de yere inmiyecektim. Aşağıya baktım. Nil nehri... «Nerden anladın?» diyeceksiniz. Fellâh fellâh akışından, ter ter kokuşundan, her şeyinden belli... Sonra da aşağıdan:

— Aman bir davlat kuşu!... diye bağırıltılar duyunca Kahireye geldiğimi anladım. Devlet kuşu ne yaparsa, ben de onun gibi gayet cömert davranıp, tavsiye ve iltimasa bakmadan, demokratik bir nizam içinde, aşağıdakilerin başlarına, nasiplerini bıraktım. Sonra süzüle süzüle bir meydana indim.

Hem rüya, hem de arapça olduğu için, uydura uydura konuştuk. Etrafımı alan fellâhlar:

— Sen kımsın? diye soruyorlardı.

Onların dilini taklit ederek:

— Ban Haji Fışfış... diye kendimi tanıttım.

— Am'an ne fış fış... Ne fışş fışş... Ne guzel konuşuyo, diye iltifat ettiler.

— Kral Faruk'un malları nerde satılıyor? diye sordum.

Hepsi kahkaha ile güldüler:

— San alacaak?... Avvelâ san, kândina bir fentaloon, bir şurap, bir babûş al, entaari al...

— Alacak değilim canım. Alanlara bakıp gazeteye havadis

göndereceğim.

— Neam... Şimdi tamam. San curnalist?

— Neam, diye cevap verdim.

Kral Faruk'un mallarının satıldığı yeri tarif ettiler. Benzinim bittiği için, uçamadım, yürüye yürüye Abidin sarayına gittim. Malların satışı bir gün evvel başlamış, hâlâ devam ediyordu. Sarayın bahçesine, dağlar gibi mallar yığılmıştı. Çeşitli kadın külotları, sütyenler, jartiyerler, atlas donlar, incili korseler, altın ve gümüş işlemeli gecelikler, sabahlıklar, deste deste oyun kâğıtları, fil dişi zarlar, bizim Sağlık Müzesindekinden daha açık kadın resimleri, ak amber macunları ve daha kulağınıza bile söylemesi ayıp neler de neler...

Dünyanın her tarafından tarih ve kolleksiyon meraklısı zenginler burada toplanmışlardı. Mallar açık arttırma ile satılıyordu. Bir kürsünün üstüne çıkmış olan mezat tellâlı yüksek sesle bağırdı:

— Afandım, şok gozel bir sufra takım. Hani'a afandım, Fa-

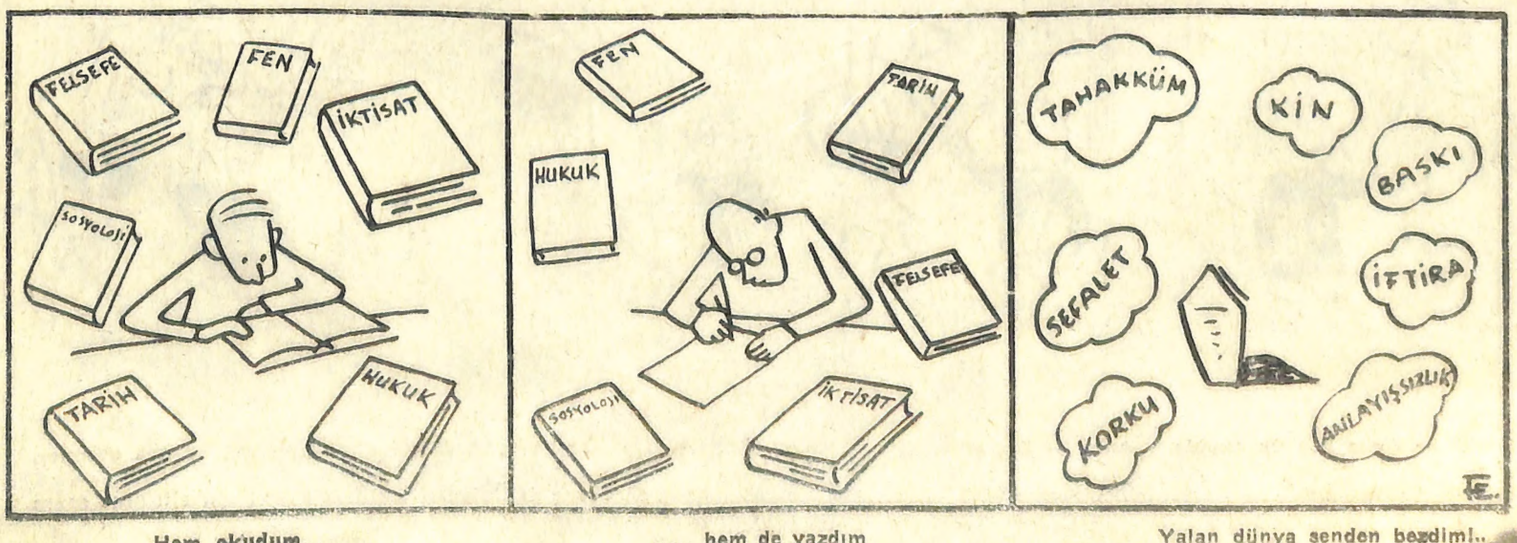

Hem okudum... ..... hem de yazdım Yalan dünya senden bezdim!..

(Ferruh Do

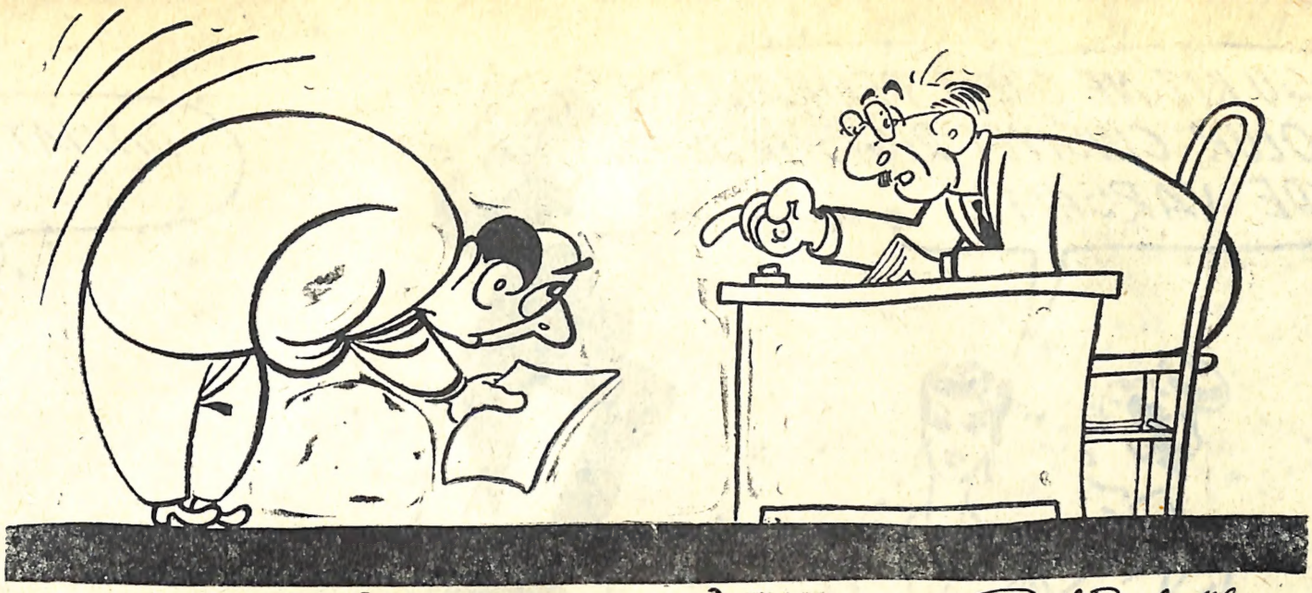

— Affedersiniz, ben size doğruluk kâğıdı verememl..

(Semih Balcıoğlu)

ruk'un takımları... Eltakım-ıl-Faruk... Hapsi baş Farşa... Her farşa, faram farşa... Talip? Narda Talip?

Bir ingiliz leydisi:

— Sırı savzent pavnt, diye öttü.

Tellâl:

— Uç bin liraa... Uç bin liraaaaa... diye bağırdıktan sonra, alıcılara döndü:

— Faruuk'un takımları bu kugana ustunde kaldi afandım, dedi.

Sonra mallar arasından bir kadın iskarpini çıkardı, anlatmağa başladı:

— Afandım, lâ rahate fil-kundura... Uş kuruş on baraa... Şok gozel bir babûş... Cemil başa karimesi, Calile sultanı babûşu... Hani'a afandım... Uş kuruş on bara...

— Üç buçuk, diye bağırdım.

Bir de elimi cebime attım ki, metelik bile yok. Hemen kalabalığın arasına gizlendim. Arap, sesin geldiği tarafa döndü. Fakat beni bulamayınca sordu:

— Kım dadi?

Ses yok.

— Kım soledi?

Yine ses yok.

— Şımdi biri uş buşuk dadi, kım dadi?

Ses sada yok.

— Yahu şımdı bırı uş buşuk dadi, kım attı uş buşuk?

— Hacı baba senin kulağına öyle gelmiş, dedim.

— Elbat o bır daha ataar, dedi. Sonra elindeki iskarpini ballandıra ballandıra anlatmağa başladı:

— Afandım, şarşı bazaar tacrubaa ıstamaz. Bir şıft babûş, yalnız bir az müsta'mel...

Hazır bulunanlar arasından Amerikalı bir tarihçi, bu iskarpinlerin tarihî kıymetini sordu. Bunun üzerine bir Mısırlı tarihçi bu iskarpinler hakkında kürsüye çıkıp şu açıklamada bulundu:

— Afandım, bu babûşun kıymeti şok. Şunkum banzari yok. Faruk şok mehabbet gosterdi Calile sultana. Calile mukabela etmedi. Başka bir hariflan avlandi. Uş velet şıkardi. Faruk, şağırdı harifi, bu şucuklari san

doğurdun dadi. Harif kurkudan, avat, ben tavlit ettim bu uş çucuk, bir da şımdı işimda var, ban hamile, dedi. Harif buşadi Calileyi. Faruk amır verdi. Calile tacdit edildi, bâkira oldı. Saraya gâldi. Ve fekaat... Faruk, bagaraa uyununda unuttu Calile'yi. Calile bakladi, bakladi, bakladi... Faruk, nısfılleylde şıkıp gâldi. Unutmuş Calileyi. Sual etti:

— San kımsın?

— Ban Calile.

— Kaş numarra Calile?...

Calilede cevap mâfiş.

— Baş numara olajak, dadi, bil'aharaa suyundu, avvela şıkardı kundura, şurab, fantalon.. Sonra kaldi lâ urba... Calile şıplak, şırıl şıplak görünca Faruk... Kurkudan yallah ruh... Faruk şırıl şıplak koşdi. Bir koşişma, bir koşişmaa... Faruk Calileye yafıştı, velâkin Calilenin maba'dine yafıştı. Elinda bu babûş kaldi!...

Mısırlı tarihçi alkışlar arasında kürsiden inmişti. Tellâl bağırmağa başladı:

— Hani'a afandım... Camil Başaa Karimesi Calile sultanın babûşu... Uş lira on baraa...

(Devamı var)

HATIRLAT

Borç vermiş, alamamıştı. Arkadaşı akıl öğretti:

— Bâri hatırlatıver...

— Hatırlattım birader, diye dert yandı alacaklı. Hatırlattım ama anlamadı. Artık sözlerimin borcunu hatırlatmak olduğunu da açıkça söyliyemezdim ya...

İNSAF

— Bizim Ahmet gittikçe dalgınlaşıyor; diyordu Mehmet. Bak, şimdi de karısını dansa kaldırıyor...

— Bunun dalgınlık neresinde?

— Git sor, muhakkak başkası zannetmiştir de kaldırıyordur...

ZENGİNLİK

Lokantaya girmişti. Garsona sordu:

— Nasıl ,bugün iyi çeşitleriniz var mı?

Garson listeyi uzattı:

— Buyrun efendim, dedi, her yemeğin en az üç ayrı adı var!

LÂLE DEVRİ..

KAHVE DEVRİ.. (Tonguç)

Gazetelerden: Cinsiyet

ğiştirenler çoğalıyor..

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

— Alo, Alo... Burası İstanbul Radyosu. Sayın dinleyiciler! «Tarihî eserlerimizi geziyoruz» radyo röportajı programımıza başlıyoruz. Röportajı yapan: Bay Filân Tavsiyeman ile Bay Feşmekân Arkalı'dır.

.....

(Radyoda hımhım bir ses duyulur.)

— Sayın dinleyiciler, geçen hafta müzelerimizde bir gezinti yapmıştık. Bu hafta da, yine memleketimizin varlığı ile övündüğü tarihî eserlerimizden bir bostanı beraber gezeceğiz. Şu karşıdan fasulye sırığını kapmış, üzerime doğru koşan adam herhalde bostanın sahibi olacak.

— Ho bre çimdir o? More burasi parti merçezimidir, cirersin sayibından evvelâ efandım, selâmsız sabahsız.

— Merhaba bayım.

— Meraba çuçük bey.

— Efendim, sizden bir röportaj almak istiyordum, biraz bilgi verir misiniz?

— Bunda bilgi çok, velaçin mo-

re kardaaşım çuçük bey, o dediğinden kalmamişdır iç.

— Hangisinden kalmadı?

— Repirtaç midır efandım, nedır, kalmamişdır ondan efendim.

— Zatıâliniz bu bostanın sahibi değil misiniz?

— Ben bu bustan sayibisiyim, velaçin sen çimsin, in misın, cin mısın, yenir misın, içilir misın?

— Gazeteciyim.

— Ooo bre versana er anci bir aber, ben da seni bir adam sanmişım. Selamunaleyçım, oş gâldın.. Demekkim efandım, bulamamişsın er anci bir iş, yaparsin gazatacilık.

— Eh, bizim iş oldukça cılık. İsminiz nedir?

— Benim ismisi Beryam. Bacevancılık yaparım.

— Tanıştığımıza memnun oldum. Şunlar ne çiçeği öyle? Ortaları beyaz beyaz...

— Ancisı? More kardaaşım, çormisın? Nerede var burada çiçek. Onlar karnebeharr. Aniya derler ya karnabit...

— Yaaa... Demek bunlar karnabahar ha...

— İç mi yemadın?

— Yemedim ama, yiyenlerden duydum. Bizim valde anlatırdı:

— Evet efandım, şimdik bunlare yenmez, çünküm koklanir efandım.

— Demek ki, tarihî eser?

— Elbetta... Ceşmişi kinalı ceşmişta bu cün olmiştır, efandım.

— Peki, Bay Bayram, neden bu kadar pahalı satıyorsunuz?

— Bre more çim satıyore be?. Biz oni saklıyoruz efandıma söyleyim, çunkima tükenmiştir nesli... Mağtep çucukları gelir ne zaman, gusterirlar hucaları onlara.

— Bay Bayram, havuzun kenarına deste deste koyduğunuz şu kırmızı kırmızı yuvarlak şeyler nedir?

— Onlar mi? Onlare efandım aniya vardir ya kizıl derililer, munelik. İşte bunlar de uyle. kalmişdır dünya yustünda nu-Kirmızı turp efandım.

— Allah Allah... Bunlardan ne yapılır?

— Yeskidan yenırdı.

— Şimdi yenmiyor mu?

— Bulsalar tarlasıynan yerlar efandım. Velaçin şimdi korlare aniya vardır cam bir tencere...

— Vazo.

— Temam.... İşte una korlar efandım.

— Fiyatı nedir?

— Tanesi papel.

— Vay anasını, amma pahalı yahu.

— Çunkim efandım pahalı, cubre celmiyor Amerikadan. Bizım yerli cubralarda iş yok.

— Neden bizim gübrelerde iş yok?

— Er anci bir insan çi, yemez er anci bir şey, unun cubresinden ne iş olur efandım?

— Şu iri iri, geniş yapraklı şeyler nedir? Onlar hakkında da bir az malûmat verir misiniz?

— Veralım bre kardaaşım. Vardır ya bir Farettin Çerim.... Celdı bizım bustana. İstemişdır kaldirmak buni, çatlamışdır gubeği. Çunkim bu gurdela lahana

KEMANİ FUAT

Kemanî İşmet Beyin tutulduğu «daülkeman», şimdi de değerli politikacımız Fuat Köprülü'ye sirayet etmiş bulunmaktadır. İcabında yabancı memleketlere Nota göndermek için, bestekârlığa başlamak mecburiyetinde kaldığını söyleyen Fuat Köprülü, politikada olduğu gibi, müzikte de büyük bir başarı göstermiş ve notasız şarkılar bestelemeğe başlamıştır. İlk defa Fuat Köprülü'nün açtığı bu çığıra, politikada «viyolenselizm» ekolü denilmektedir. Halk Partili çevreler, Fuat Köprülünün sazla değil, ancak davul zurna ile meramını anlatabileceğini söyliyerek şimdiden muhalefete geçmişlerdir. Foto: AKBABA

undan daha gubeklidir efandım.

— Demek bunlar lahana ha? Şu nazik yapraklı nebatı anlatır mısınız?

— Anlatmak ne demek? Anlatmak değil, anasını bilem satarım. Madamçi var senın atırın.

— Öyle ise hatırım için anlatın.

— Efandım unlar var idi bir ne zamançim, yok idi demukrasi lafi... Bilır misın?

— Memleketimize demokrasi lâfı gelmeden, demek istiyorsunuz.

— Yok demek istiyorum more, diyorem be... İşte u zaman varidi bunlare.

— Bunlar da yenir mi?

— Bulunursa yenir yenmesi na, velaçin tuzli...

— Topraktan tuzlu mu çıkar?

— Sen ne laf anlamaz erifmişsin, yaniyam efandım bilaçis demek isterım, çok pahali.

— Kaça, meselâ?

— Deyişir yerine güre. Esnafın insafına gûre. Muşterinın aptallığına gûre.

— Bunların adı nedir?

— Hispanak.

— Ay bunlar ıspanak mı? Çok tanberi görmedim de unutmuşum. Sizi rahatsız ettim Bay Bayram. Çok teşekkür ederim.

— Ben da teşeççur ederim, velaçin bilaçis anlattıracaktım efandım vardır er anci bir derdimiz...

— Allaha ısmarladık.

— Cule cule efandım. Amma velaçin var idi ülasa bir şey... Vesselam vessepet, efendim.

Dannnnn!...

Spiker — Sayın dinleyiciler, «Tarihî eserlerimizi geziyoruz» radyo röportajımız bitti..... Bankamıza yarın sabaha kadar on para yatırana on altın. YOK BANK... YOK BANK...

ESKİ RAMAZANLAR

Harfendazlık

★ Yazan: Ahmet RASIM ★

Hayli zaman güldüm.

Ramazanın birinci günü intişar eden yerli gazetelerimizde «Şehr-i sıyamda tedabir-i inzıbatiye» serlevhası altında irili, ufaklı birer fıkra münderiçti. Bu fıkraların bir yerinde (harfendazlığa, âdab-ı umumiyeye mugayir harekâta meydan verilmiyecektir) kaydı bulunuyordu.

Hangi harfendazlık?. Kaldı mı ya!.. Tâ Harbi Umumiden evvel bile ortadan kalkmış bulunuyordu! Harbi Umumî evvelâ Alman fuhşunu takım takım, bölük bölük şehrimize yerleştirdi. Bunların arasında her ırka mensup ciciler, cicimler bulunuyordu. Evvelceki hafif, yumuşak temaslar, kolkola gezmeler, koklar gibi gelip geçen hızlı nefesler, tiz puselik perdesi üzerinden uzun saptırtılara, gizli, kapalı kapılar açılmağa, karanlıklarda garip garip haletler, âmedüşüde müteallik hayaletler belirmeğe, tenha, ücra, kuytu yerler dolmağa, ağaç altları, daha ziyade sık, koyu göl gelenmeğe, deniz üzerleri yer yer dalgalanmağa, evler, apartımanlar parlamağa, virane köşeleri birer zevkâbâd olmağa, velhâsıl dudak, el, ayak işlemeğe başladı. Yüzler açıldı, zülfler dağıldı, gerdan, ense, göğüs meydana çıktı, kalçalar bütün harekâtı adaliyesile beraber kalıp kalıp göründü. Topuklar nasıl basacağını şaşırdı.

Vaktile pek beliğ olan (İsperanto) mükâlematı arasından göz, kaş, el, mendil işaretleri kalktı. Kim olursa olsun:

— Gidermisiniz?

Dedi mi:

— Hay hay!..

— Başüstüne!..

— Nereye isterseniz!..

Cevabları alınır oldu. Çocuk düşürücü ebeler, hekimler çoğaldı.

Harfendazlık, tabiatile büyük bir tekâmül geçirdi. Sokakta durup uzunuzadıya konuşmalara derin derin görüşmelere istihale etti. Artık İstanbul, bu eski yeşillenmek an'anesini terkediyor, kadınlık safhai inkişafatını ikmal eyliyordu.

Evvelleri bir kadının yanından geçerken, işitilmiyecek derecede pes perdeden:

— Canım!

Diyenler, uluorta:

— Yarın akşam beklerim ha!

Diyorlardı. Yeni yetişmiş kızlara bir iç sıkıntısı, yirmi, yirmi beşliklere bir dış kuruntusu, otuzluklara bir yan, gerdan kırıntısı, otuz beşliklere arz ve taleb kaidesi müvazenesini kaybettiği için bir süzgünlük, kırklıklara piyasada malın çokça olmasından dolayı bir rağbetsizlik, huşur, vardakosta, sallakuyruk takımına bir düşkünlük çöktü, düzgünler, allıklar, kalodermalar, Pertev kreması, Nermin suyu, zambak pudrası birbirine karıştı. Bunlar da eski (ağda) usulünü kaldırdı. Lâdenleri, yeni bir usul, kimyevî bir nevi dağlama, yüzden, yanaktan, gerdandan, birer birer attı. Baş tuvaletleri sıkıştıkça harmanî, manto, yeldirme, çarşaf etekleri kısaldı.

Evet, kadınlık, seri bir inkişafa uğruyordu. Mütareke kahramanları bu mecmuanın üzerine tüyler diktiler.

Bir sadayi sefih:

— Ya, sebil!

Diye aksiendaz oldu.

Artık böyle bir hengâmede harfendazlık durur mu!..

Harf, kelime; kelime, cümle; cümle, fıkra; fıkralar, makale; makaleler, kitap oldu, tevekkeli:

Cihan, cihan-ı terakki; zaman, zaman-ı fünun!

Dememişler!..

AHMED RASİM

— On saattir buradayız, hesap görsene, daha ne bekliyoruz?..
— Ucuzluk kararini be Rebeka!..

(Ramiz)

ŞEYH GALİB'DEN

Bilindiği gibi, eskiden tarikatlar ve her tarikatın ayrı ayrı tekkeleri vardı. Derviş olmak isteyen bir adam, bazı merasimden geçerdi. Evvelâ, tekke şeyhinin elini öper, sonra da «soyunacağım» derdi. Tekke dilinde soyunacağını demek «artık dünya arzularından, ihtiraslardan uzaklaşacağım, madde âleminden sıyrılacağım» demekti.

Divan edebiyatımızın bir şaheseri olan «Hüsn-ü Aşk» ın şairi Şeyh Galib, Galata Mevlevihanesinin şeyhi idi. Bir gün Mevlevihaneye çıplak denecek kadar üstübaşı yırtık, pırtık bir adam gelir. Şeyh Galibin elini öperek:

— Şeyhim, izin verirsen soyunacağım, der.

Şeyh Galib, bu yarı çıplak adamı yukarıdan aşağı süzer, sonra dedelerden birine:

— Al şu canı, götür de giydir! der.

KÂNİ PAŞADAN

Abdülâziz ve Abdülhamid II. zamanlarında nazırlık ve valiliklerde bulunmuş olan Kâni Paşa, çok namuslu, dürüst, hesabını bilir bir adammış. İsraftan biç hoşlanmazmış. Yalnız, kendine aid işlerde değil, devlet işlerinde de çok eli sıkı imiş. Bu sebeble de zamanında gümrükleri gayet iyi idare etmiş.

Kâni Paşa Bosnada Vali iken, ileri gelenlerin, konsolosların davetlerine, ziyafetlerine gider, fakat kendisi hiç karşılıkta bulunmazmış.

Etrafındakiler:

— Hiç olmazsa konsolosları davet ediniz! diye ısrar ederler, fakat o, bu ziyafet masraflarını bile füzulî sayarmış.

Bir gün birdenbire Paşanın Valilikten azledildiği haberi gelmiş.

Paşa, bu haberi alınca sevinç içinde uzun bir oh çekmiş:

— Oooh!.. Şu heriflere ziyafet vermeden gidiyorum ya!..

— Rahat dur, yoksa şimdi nikâh memurunu çağırırım!..

(Necmi Rıza)

MİLLİ DÂVAMIZ!..

(Suat Yalaz)

HAZIR

Evlilerin derdi ne olur? Tabii karıları. İşte bunlardan biri, karısının şişmanlığından şikâyet ediyor, dert döküyordu:

— Öyle şişman ki birader, her şeyini ısmarlama yaptırmağa mecbur oluyorum...

Arkadaşı ferahlamıştı:

— Benimki, çok şükür, mendilini, çantasını, şemsiyesini hazır alabiliyor!

UYAN!...

Rüya görmüştü. Babasına anlatıyordu:

— Babacığım, görme. Sevdiğim kızın dizlerine yatmışım, ona evlenme teklif ediyordum. Neye delâlet eder bu acaba?

Tecrübeli baba, oğlunun kolunu sarstı:

— Uyanma zamanı geldiğine...

CAKA!

Bir cimrinin karısı, pencereden komşularile konuşuyordu. Kocasının geldiğini görünce, yüksek sesle bağırdı:

— Çabuk ol kocacığım.. Sana hazırladığım kaymaklı tatlıları, kremalı pastaları ve çayı soğutma..

Koca, içeriye girer, girmez karısına çıkıştı:

— Benimle alay mı ediyorsun?

Kadın sinsi sinsi güldü:

— Hayır, seninle değil, komşularla!..

Aşkistü

OOOOOOF offf! Ayının kırk türlü şarkısı varmış, hepsi de armut üstüne derler ya! Lâteşbih ve lâ temsil, ben de size her hafta sözüm meclisten dışarı bir çapkınlık hikâyesi anlatıyorum gûya... Bari bu hafta başka vâdiye sözü dökeyim dedim ama, gelin görün ki, tam yazı makinesinin başına oturdum; başımdan en son geçen hazin ve komik hâdise aklıma geliverdi. Zaten yazımın başındaki ahlar, oflar, kendimi ayıya benzetmiş olmak felâketinden ziyade, hatırladığım o hâdiseden dolayıydı ya...

Artık yaşım geçiyor diye, nihayet ben de evlenmeğe karar verdim. Karar vermekle evlenilse iş gayet kolay Önce münasip bir kısmet aranacak. Sonra, bizim gibi fakir bir gazeteciye varmağa razı edilecek. Kızın gözü boyanacak... Hangi kızın? diye düşünüyorsunuz. Ben de çok düşündüm onu. Bu zamanda aday var da koca yok. Her genç kız evlenmeğe can atıyor. Atıyor ama, kocalık adaylarının da yürekleri bir yandan üç buçuk atıyor. Öyle ya, nerde o eski

genç kızlar... Maşallah şimdikilerin tecrübesi, eski kızların kırkını bir araya getirseniz bilemiyecekleri kadar derinlemesine engin ve zengin...

Bereket atasözleri arasında sahiden gerçeklerin ifadesi olan da var. Ne demişler pek sayın atalarımız meselâ? Arayan mevlâsını da bulur, belâsını da buyurmuşlar. İş, aramakta sadece...

Ben de, masallarda olduğunun aksine, demir değnek yerine elime kalem, demir çarık yerine ayağıma makosen pabuç giyip verdim gazeteye ilânı: «Evsafı aşağıda yazılı bir baş evlenecek genç kız, kapalı zarf usuliyle eksiltmeye konulmuştur. İsteklilerin filân tarihe kadar adresime müracaatleri. Nota bana: gözü açılmadık sığırcık yavruları tercih olunur».

Ulan, diyeceksiniz; (ihtimâl kelimeyi kullanmaz da, be adam, dersiniz; orası nezaketinize, inceliğinize bağlı birşey) böyle alım _ satım komisyonu verir gibi evlenme ilânı verilir mi? Hey gidi gaafiller hey... Hâlâ bıraktığım yerdesiniz... Zamane kızlarının zevkleri çoktaaan değişti !Onlar şimdi böyle orijinal heriflere bayılıyorlar. Neyse, lâfı uzatmıyalım fazlaca da, sadede gelelim (seçim nutku çekmiyoruz ya, boş lâfa ne lüzum var! Değil mi ama abiler?)

Bizim orijinal ilân, mintarafillâh iksir gibi tesir etti. Üç gün içinde beş mektup aldım. Bunlardan yalnız bir tanesi, bizim ilân kadar orijinal göründü bana. Hem de müstakbel nişanlım adresini veriyor ve beni haftaya bugün evlerine davet ediyordu. O zamana kadar da, acele tarafından bir fotoğrafımı istemişti. Resmi hemen adresine yolladım. On sene önce, matbuat takımiyle futbol maçında çekilmiş bir resmim vardı: endamım olanca zarafetiyle orada ayan beyan görülüyordu. Kız, sporculara bayılırdı herhalde. Zaten beni yazılarımdan tanıyormuş.

Haftaya bu günü iple çektim. Akşam saat beş buçukta, Sıraselvi'deki Balyemez apartımanının beşinci katına tırmanıyordum. Asansör bozuk filân değildi ama, genç kıza biraz heyecanlı görünmek istiyordum. E, beş kat merdiven çıkıp soluk soluğa apartımana girince, kız benim yaya çıkacak kadar enayi olduğuma hükmedecek değildi ya! Elbette heyecanıma verecekti soluganlığımı...

Kapıyı bir hizmetçi açtı. Adımı söyledim. Beni güzel bir misafir odasına aldı. Az sonra, müstakbel nişanlım içeri girdi. Boy bos, yerindeydi maşallah... Eh, yaşı da benden hiç olmazsa on yaş ufaktı, yahut öyle görünüyordu. Tanıştık. Görüşmeğe başladık:

— Görür görmez sizi sevdim, dedi. Âdeta tahmin etmiştim sizin siz olacağınızı...

— Ya... Halbuki ben sizin siz olacağınızı aklıma bile getiremezdim doğrusu. Bu derece güzel bir eş tasavvur edemezdim ki kendime...

— İltifat ediyorsunuz...

— Ne münasebet? Hakikati söylüyorum. (Öö, amma da beylik kaçtı ha...)

— Hava da ne sıcak değil mi? İsterseniz içeri geçelim, daha serincedir...

Hava sıcak filân değildi ama, beni de ateş basmağa başlamıştı. İçeri geçtik. Beş, on dakika sonra bu güzel genç kızla ahbablığı hayli ilerletmiştik. Hattâ şaka tarzında:

— İyi ki sizi gönlüm sevdi. Bu gidişle evde kalacaksın diyorlardı, ben de nerdeyse hak verecektim yani... dedi.

Dünya Karikatürleri

— Benimle bir dans eder misiniz?..
— Fransız —

— Haydi, haydi, surat asma, senin için almıyorum!..
— Fransız —

— Kocamdaki «aşağılık duygusu» nu tedavi eden sen misin?..
— Fransız —

Samimiyetin hududu yoktur, malûm ya. Daha doğrusu bunun hududunu taraflar tâyin eder. Ben, herhalde biraz hududu aşmağa meyilli olacağım ki, aradan bir saat geçmedi, kızı kollarımın arasına alıp, kana kana öpmeğe başladığım anda...

Ne olduysa işte o anda oldu. Kapı gümbür , gümbür açıldı. Çam yarması bir herif:

— Demek bu namussuzla beni aldatıyordun, öyle mi? diye üzerimize geldi. Beni ,affedersiniz, ceketimin kuyruğundan tuttuğu gibi merdivenden aşağı teker meker yuvarladı. Neye uğradığımı anlıyamamıştım bile. Hoş, bir iki gün sonra vaziyet aydınlandı ya... Bizim nişanlı müsveddesinden bir mektup daha aldım:

«Efendim» diyordu, «gazetede o işitilmemiş ilânınızı görünce tam aradığım adam olduğunuza hükmettim. Son zamanlarda kocam beni ihmâl ediyordu. Bu aklı düşündüm. Sizi, imzasız bir mektupla da ayni saatte onu davet ve haberdar ettim. Tam zamanında geldi. Gelmeseydi kendi bilirdi. Tabii affetti. Şimdi aramız fevkalâde. Bu saadeti d[illegible] size borçlu olduğumu hiç bir [illegible] man unutmıyacağ[illegible] ler...»

Hadi, gel[illegible] inleme b[illegible] ye...

Akbabanın Romanı: 11

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Resimleyen: Suat YALAZ

Tevfik, kızgın kızgın ayağa kalktı. Balkonun parmaklığından uzanmış aşağıya bakıyordu. Hizmetçi içeri gelip, tabakları toplamaya başladığı zaman başını çevirip Marika'ya bakmadı bile... Marika da, odadaki elektrikli havayı hemen anlamış, sessiz sessiz işini görmüştü.

— Pek mühim bir şey değil... Çocukluğumu hatırlamıştım... Peki ya sen?... Sen ne düşünüyordun?...

— Öğrenmesen de olur. Yalnız şu kadarını söyliyeyim ki çocukluğum aklıma dahi gelmemişti.

— Neydi düşündüğün?...

— Sahiden bilmek istiyor musun?...

— Tabiî, istemesem sorar mıyım?..

Kadın, garip bir kahkaha attı, sonra eteklerini kaldırıp, bacaklarını Tevfiğe uzattı.

— Burada anlatamam. İçeri girmemiz lâzım.

— Demek okadar korkunç birşey ha...

Tevfik, gülerek Lâmianın kalkmasına yardım etti.

— Belki de köy halkını telâşlandırırız?...

— Belki de...

Odaya girer girmez Lâmia pancurları kapadı, ve Tevfiğe döndü:

— İşte bunu düşünüyordum...

Üzerindeki elbiseyi atmış, çırılçıplak kalmıştı. Tevfiğin de gömleğini, pantalonunu çıkarmasına yardım etti. Şimdi dudak dudağaydılar. Lâmia, Tevfiğe sımsıkı sarılırken fısıltıyı andıran bir sesle:

— İşte, dedi, sabahtanberi kafamı meşgul eden şey buydu.

★

O akşam yemekten sonra Lâmia gazinonun kapalı salonuna geçip bir parti poker oynamayı teklif etti.

Tevfik, buna hiç sesini çıkarmamıştı, zira otele geldiklerindenberi poker diye içi gidiyordu. Fakat bir taraftan da gelirken Andon'dan almış olduğu parayı harcayıp harcamamak meselesi onu düşündürüyordu. Salona inerlerken Lâmia ona bir miktar para verdi.

Bu akşam talihleri onlarla yaver gitmiyordu. Daha doğrusu Tevfiğin şansı pek kötüydü. Bütün gayretlerine rağmen durmadan kaybediyordu. Lâmianın parası bittikten başka Andonun bin lirası da sıfırı tüketmek üzereydi. Fakat masanın başından da bir türlü ayrılamıyordu ki... Ha bu sefer kazanırım, ha bir daha sefere diye masanın başına çivilenmişti. Nihayet bütün ceplerinin boşaldığını hissedince çaresiz oyunu bıraktı.

Pek üzgün ve bitkin görünüyordu. Lâmia boş yere onu teselliye uğraştı:

— Çok mu kaybettin, hayatım?...

— Hem de nasıl...

— Vah vah, üzüldüm...

— Ben de.

Tevfik içinden; «Hay Allah kahretsin» diye düşünüyordu, «şimdi ben bin lirayı nereden bulacağım?...

Evvelâ bara gittiler, fakat pek kalabalıktı. Tevfik ora-

da biraz daha dururlarsa sıkıntıdan çıldıracağını hissetti. Eliyle başını tutarak:

— Aman, diye söylendi, kuzum buradan çıkalım. Başım çok ağrıyor. Biraz temiz havaya ihtiyacım var.

— Olur. Sahilde dolaşırız. Hem aklıma fevkalâde bir fikir geldi. Barmene söyle bize iki şişe buzlu şampanya hazırlasın. Yanımıza alalım.

— Kabul.

Tevfiğin, para istemesine lüzum kalmadan Lâmia çantasını açtı.

★

Beş on dakika hiç konuşmadan deniz kenarında yürüdüler. Gecenin güzelliği ikisini de susturmuş, hattâ kısa bir zaman için dertlerini bile unutturmuştu. Kuytu, karanlık bir yere geldikleri zaman Tevfik sırtından ceketini çıkardı ve Lâmia otursun diye yere serdi.

Kadın, ilk şişeyi açmak için ısrar ediyordu. Tevfik, şişeyle açacağı ona uzattı. Lâmia, böyle şeylerin acemisiydi. Tıpayı açıncaya kadar bir hayli güçlük çekti. Şişenin ağzından fışkıran köpükler Lâmia'nın üstünü başını ıslatmıştı.

— Hadi al, dedi, ikinci şişeyi de sen aç.

Tevfik şampanya şişesini ağzına dayarken yan gözle Lâmia'ya baktı. «Bu karı düpedüz deli» diyordu içinden.

Tekrar şişeyi ağzına götürürken Lâmia'ya bir daha baktı. Aklına paralar gelmişti. Birden Andonun borcunu nasıl ödeyeceğini buldu. Evet, artık üzülmesine lüzum yoktu. Yalnız aklını başına toplamalı, gayet dikkatli davranmalıydı.

Lâmia, uykuya dalmak üzere olan bir çocuk sâfiyetiyle:

— Yavrun susadı, diyerek dudaklarını büktü.

— Alay etme!

— Seninle aslâ alay etmem.

— Ben bundan pek emin değilim.

— Etmiyeceğimi biliyorsun. Niyetin beni biraz kız-

— Hayır.

— «Hayır» da ne demekmiş?... İçmek istiyorum. Şişeyi uzat.

— Eğer doğru dürüst istemesini bilmezsen hiç alamazsın.

— Peki işin doğrusu nasılmış?...

— Nâzik bir tavırla yalvaracaksın.

Lâmia'nın hislerini kamçılamak için şişeden birkaç yudum daha içti, ve ağzını şapırdattı.

— Peki, peki, küçük şeytan. Ne olur, şişeyi verir misin. Yalvarırım...

— Bu pek iyi olmadı. Dizlerini yere daya ve öyle söyle.

Lâmia, uykuda gibi, hemen söylenenleri yaptı.

— Eh, fena sayılmaz. Öbür şişeyi ver. Hadi çabuk ol.

— Bana bu şekilde muamele yapamazsın. Senin hizmetçin değilim.

— Yaa?...

Tevfik, kadına doğru eğilip yüzüne iki şamar attı. Bunun üzerine Lâmia, fazla bir şey demeden şişeyi verdi.

— Doğru dürüst hareket edecek misin, yoksa?...

— Edeceğim, Tevfik. Üzülme.

— Peki. Öyleyse biraz daha içebilirsin. Hani sen de içkinin köpüklüsüne bayılırsın, değil mi?...

— Benim neyi sevdiğim kimseyi ilgilendirmez.

Bu sözler üzerine Tevfik, kadını tekrar tokatladı.

Lâmia, birden şaşırmıştı. İçinde arzuyla nefret karışık acayip bir his uyandı. Önüne bakarak zayıf bir sesle:

— Özür dilerim, dedi.

— Suallerime cevap ver. Ama bu defa kibar konuşacaksın.

— Peki içmekten hoşlanıyorum.

— Hoşlanıyor musun?...

— Peki. Çok seviyorum.

— Bu daha iyi...

(Arkası var)

Dünya Mizahından

HİKÂYE:

ESKİ ÇERÇEVE

YVETTE Marchand, kocasını sevinçle karşıladı:

— Buldum, Maurice'ciğim, nihayet buldum Fernandezlere ne hediye götüreceğimizi ....

— Ne götürüyoruz? diye sordu Maurice.

— Şu hani eski bir çerçeve vardı ya? İşte onu...

— Nasıl eski çerçeve?

— Hani Matisse'in bir desenini koymuştun içine... Gönderdim bile kapıcıyla.

Maurice'in gözleri yerinden uğradı. Gık bile diyemeden yüzü morardı, şırakkadak düştü, bayıldı. Aldı mı Yvette'i bir düşünce? Öyle ya... Ne zamandanberi, yani evlenen bu yakın dostlarına bir hediye göndermek istiyorlardı. Fakat bir türlü münasip bir şey bulamıyorlardı. Yvette o kalın tahtalı, eski çerçeveli resmi başından defetmek için daha münasip bir fırsat bulabilir miydi? Matisse için de çok meşhur bir ressam demişlerdi. Eserleri kıymetliymiş. E, Fernandez'ler için bundan daha cana yakın bir hediye olamazdı tabiî. Çünkü Fernandez de ressamdı. Ama o Montparnasse serserilerinden değil. Sahibi ressam, Güzel güzel kadın resimleri yapar ve bu çıplak resimler hemen satılırdı. Herkes de yatak odalarına asardı onun tablolarını. Yvette şaşıyordu öyle bir san'at kârın Matisse gibi acemi çizgilerle resim yapan birine hayran oluşuna. Peki, ya Maurice'e ne olmuştu? Bunda o kadar kederlenecek ne vardı?

Dürüst bir ev kadını olduğu için, Yvette, on beş senelik kocasına gerekli ihtimamı göster-di. Adamı ayıltmak için elinden geleni yaptı. Gerçi Maurice, iki saat sonra kendine geldi ama, zavallıcık pek perişan bir haldeydi. Ne konuşabiliyor, ne yiyor, içiyordu. Sadece gözlerini bir noktaya dikmiş, kara kara düşünüyordu. Yvette telâşlandı.Doktor çağırdı. Hekim, Maurice'i muayene edip olanları dinledikten sonra:

— Geçer ama, dedi, çok zaman ister. Vaziyeti ciddî...

Yvette adamakıllı tasalandı bu havadise. Düşündü, düşündü, düşündü. Archimidis bile aradığını düşüne düşüne bulmuş. Yvette gibi genç ve güzel bir kadın bulamaz mıydı? İlk ihtimamlardan sonra bir kaç gün geçip de kocası az buçuk kendine gelir gibi olunca, genç kadın hemen sokağa fırladı. Doğru Rue des Amants'a, Fernandez'lere. Yeni evliler onu büyük bir sevinçle karşıladılar. Ama hallerinde tuhaf bir tutukluk var gibiydi. Nihayet Hermeline, Fernandez'in karısı, baklayı ağzından çıkardı:

— Hedivenize çok teşekkür ederiz. Öyle bir dar zamanımızda imdada yetişti ki, hemen sattık...

Az daha Yvette bayılacaktı bu sefer.

— Ne diyorsunuz? diye bağırdı. Halbuki ben, onu geri istemeğe gelmiştim...

— Geri istemeğe mi?

— Evet, yerine başka ne isterseniz verebilirim. Fakat Maurice'in sıhhati o eski çerçeveli tabloya bağlı, anlıyor musunuz?

Anlamıyordular. Yvette anlattı. Bunun üzerine Hermeline çok üzüldü:

— Elektrik tahsildarı gelmişti de... Cereyanı kesecekti de... Ona verdik de....

Yvette anlamıştı. Tahsildarın adresini aldı. Doğru o adrese koştu. M. Lefranc, kendi halinde, babayani kılıklı, oldukça da basit bir memurdu.

— Buyurun Matmazel... dedi.

— Madmazel değil, madam. Madam Marchand.

— Evet?

— Size bir tablo sattılar. Bir dostum. Onu geri almak istiyorum...

— Ah madam, pek müteessirim. Tabloyu satın aldım ama, hemen devretmek için. Fena da para etmedi hani. Beş yüz franga aldım, elli bin franga sattım. Allah razı olsun...

— Ne diyorsunuz? Kime sattınız?

— Seine kıyısında bu işlerle uğraşan adamlar vardı ya. Onlardan Henri Rostand'a sattım. Dün, hem. Acele giderseniz belki iki yüz bin franga geri alabilirsiniz...

Yvette sapsarı oldu. Nasıl bir servet kaçırdığını şimdi anlıyordu. Ne olursa olsun diye doğru M. Rostand'ı aradı. Adam özür diledi:

— Matisse elde kalır mı Madam? Maalesef, veya maalmemnuniye diyeyim, bu sabah bir müşteri aldı...

— Kim aldı?..

— Dazlak kafalı bir şişman adam. Ama, kim olduğunu bilmiyorum, maalesef....

İşte bu yaranın üstüne tuz biber ekmek demekti. Zavallı Yvette, bütün ümitleri kırılmış olarak eve döndü. Maurice'e olup bitenleri anlatmakta fayda yok-tu Ne diye üzecekti onu ?

Genç kadın, kara düşüncelere dalmıştı. Kapı çalındı. İsteksiz açtı. Babası gelmişti. Koltuğunda güzelce ambalâjlanmış büyücek bir de paket vardı. Hoşbeşten sonra, yaşlı adam, Maurice'in başına gelenleri öğrendi ve büsbütün neşelendi. Evet, yanlış okumadınız, neşelendi. Kızına da çıkıştı:

— Bu sabah Seine kıyısından geçerken çok iyi bildiğim bir eski çerçeveli resim gördüm. Hemen satın aldım. Size getirdim. Ne kadar para sıkıntısına uğrarsanız uğrayın, bu resmi satmayın bir daha... Sizi gidi köftehorlar sizi. Bu zamanda bir Matisee kolay ele geçer şey mi?

Bu sevindirici hâdise üzerine mintarafillâh Maurice'in de dili çözüldü. Kaynatası gidip de Yvette mutfağa girince, doğru resmin üstüne atıldı. Eski çerçevenin kalın kenarını sürgü gibi yukarı sürdü. İçinden bir deste mektup çıkardı: «Çok şükür Yârabbi! dedi kendi kendine. Bir daha metreslerimin mektuplarını saklamak mı? Tövbeler tövbesi!» Ve tomarı doğru, rahatça yakabileceği bir köşeye çekildi...

— **Georges Vidal'den** —

FıS KOS

★

Akbaba'ya her hafta okuyucularından bir hayli mektup gelir. Bir kısmı, her nedense Akbaba'da çok olduğunu sanarak akıl ister, bir kısmı Akbaba'da hiç olmadığını sanarak akıl verir. Akbaba, bu sayısından itibaren okuyucularile gizli konuşmalar yapacaktır. Sayın okuyucularımızdan büyük ricamız, konuştuklarımızın aramızda kalmasıdır. Malûm ya, öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, şimdi yerin bile kulağı var. Sevgili okuyular! Uzatın kulağınızı:

— Fıs kos... Fısı fısı kos, fasa fisi kos!..

★

Trabzon'da Bay Rıza Canal'a:

Sevgili okuyucum,

Bize gönderdiğiniz yazınız, o kadar güzel, o kadar güzel ki, vallahi neşretmeğe bile kıyamadık!

Edremid'de Bayan Naciye Tuğ-l; soruyor:

Allah, cümlenizinkini bağışlasın. Yirmi iki yaşında bir oğlumuz var. Ben, evlendirmek istiyorum, babası, ben oğlumu otuzundan evvel evlendirmem, diye tutturdu. Acaba kocam haklı mı?

Akbaba:

Oğlunuz yirmi iki yaşına geldiğine göre, herhalde aklı da başına gelmiş olmalıdır. Bundan sonra da evleneceğini hiç sanmayınız. Bize kalırsa, bu işte siz de geç kalmış sayılırsınız!

Mersin'de Bay Muzaffer Alkışan soruyor:

Garsonlar da, diğer işçilerin patronlarından ücret aldıkları gibi, lokanta sahiplerinden para almazlar mı? Lokantada yemek yediğim zaman, ayrıca, garson parası vermeli miyim, vermemeli miyim?

Akbaba:

Lokantada ne yersen[...] onun parasını verir[...] garsonu da yemişseniz, tabiî onun da parasını vermek lâzımdır!

Ankara'da Bay Nihad Heper soruyor:

Bir kızla sevişiyorum. On iki sene evvel tanıştık. Dört sene takip ettim. Dört sene de beraber konuştuk. Şimdi dört senedir de kontrol ediyorum. Acaba evlensem mi?

Akbaba:

O kadar aceleniz ne birad[...] Bir erkek evlenme[...] şünmeli, dü[...] şınmalı[...] yine d[...] düşü[...]

Dünya Karikatürleri

— Hâtıra olarak imzalayıp bana hediye eder misiniz?..

— Fransız —

SANATKÂRIN HAYATI!..

— Mısır —

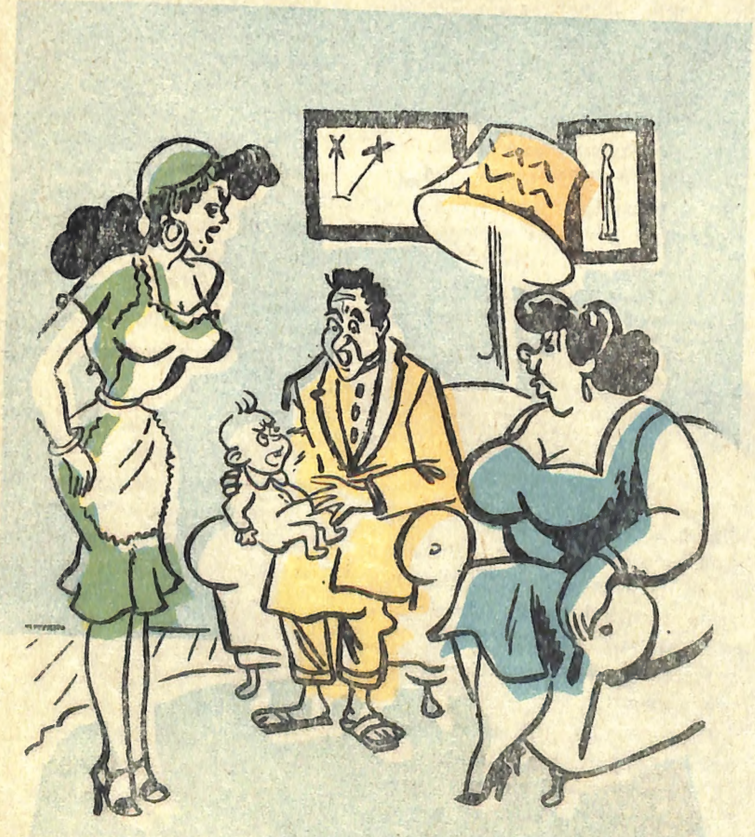

Çocuk — Baba, ben dadı mıyım ki, kucağına oturtuyorsun?..

— Mısır —

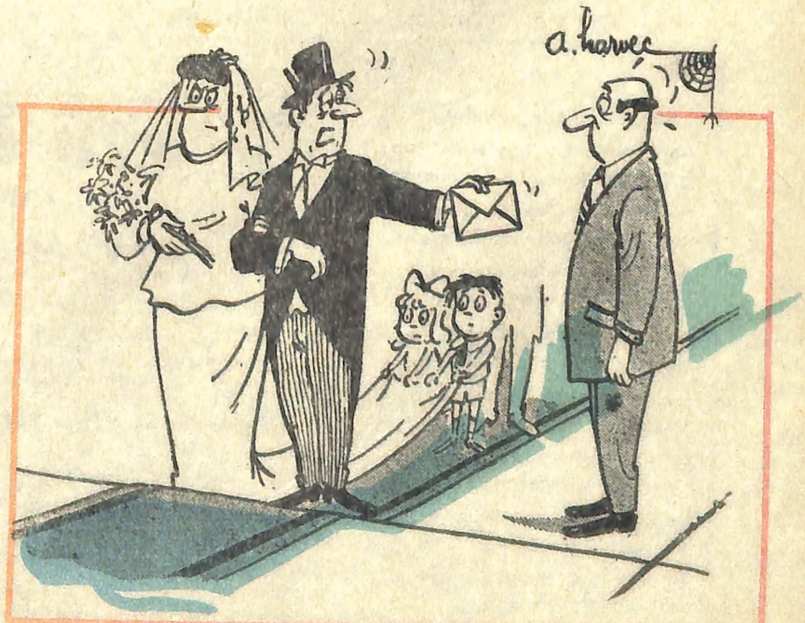

Damat — İşte, vasiyetnamem!..

— Fransız —

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan şaşmayınız.

BOL KÖPÜKLÜ NEFİS KOKULU

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-20

İfaal

YARA, YANIK, ÇIBAN ve EKZAMALARA KARŞI!

DERMOJEN

Beyoğlu Parmakkapı Mia Sokak No: 1

T.C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır. İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

En güzel roman

Üç Katlı Ev

Yusuf Ziya Ortaç

★ Bir yılda üç kere basıldı.
★ En heyecanlı mevzu.
★ En ince tahlil.
★ En güzel türkçe.

Bir Liralık

Posta pulu karşılığı adresinize taahhütlü gönderilir.

Akbaba
Siyasî mizah gazetesi

— Bu yelkenle selâmete varacağımızı hiç ummuyorum!